

Manifestul fondator

Organização Socialista Libertária (OSL)

Organização Socialista Libertária (OSL)

iulie 2023

Cuprins

Referințele noastre politice și ideologice	4
Traectoria noastră în Brazilia și alte aspecte	7
Principiile noastre: pe scurt	10
Materialismul/realismul libertar și teoria socială libertară	12
Conceptul de sistem capitalist-etatist	14
Transformarea revoluționară și socialismul libertar	16
Un proiect de putere populară autogestionară	18
Rolul organizației anarhiste	20
Conceptul de organizare anarhistă	22
Militantismul nostru	24

Dielo Truda:

„Anarhismul nu este o fantezie frumoasă, nici o noțiune abstractă de filozofie, ci o mișcare socială a maselor muncitoare; tocmai din acest motiv trebuie să-și adune forțele într-o singură organizație, agitând constant, așa cum o cer realitatea și strategia luptei de clasă.”

Federația Anarhistă Uruguayană (FAU):

„O practică politică eficientă necesită, prin urmare, cunoașterea realității (teorie), formularea în armonie cu aceasta a valorilor obiective ale transformării (ideologie) și mijloace politice concrete pentru a o realiza (practică politică). Cele trei elemente se contopesc într-o unitate dialectică ce constituie un efort orientat spre transformarea socială pe care organizația o susține.”

În urma primei sesiuni a Congresului nostru, care a avut loc în iulie 2023 în orașul São Paulo, anunțăm înființarea Organizației Socialiste Libertare (OSL).

OSL este o organizație anarhistă braziliană creată de grupurile care au alcătuit Federația Anarhistă din Rio de Janeiro (FARJ, statul Rio de Janeiro), Organizația Anarhistă Socialism Libertar (OASL, statul São Paulo), Rusga Libertară (RL, statul Mato Grosso), Colectivul Popular Anarhist din Minas Gerais (COMPACT, statul Minas Gerais), precum și de indivizi din alte regiuni ale Braziliei. Ea își propune să devină o organizație la nivel național și să încurajeze formarea de noi secțiuni în întreaga Brazilie.

Alegerea acestui nume reprezintă un omagiu adus primei organizații naționale a anarhismului specific brazilian: fosta OSL, care a funcționat între 1997 și 2000 și al cărei nume a fost ulterior folosit de militanții din São Paulo ai aceleiași orientări, într-un proces care s-a încheiat în urmă cu mai bine de 15 ani. Există militanți în actuala OSL care au făcut parte și din aceste două inițiative anterioare.

În acest Manifest, prezentăm referințele și originile noastre, precum și, pe scurt, principiile și conceptele noastre.

Referințele noastre politice și ideologice

Când spunem că suntem o organizație anarhistă, avem o noțiune foarte precisă despre ce este anarhismul, bazată pe o analiză a istoriei sale globale din ultimii 150 de ani.

Anarhismul este o ideologie sau doctrină politică, o formă libertară, anti-autoritară și revoluționară de socialism, care urmărește mobilizarea claselor oprimate – salariații din mediul urban și rural, țăranii, populațiile tradiționale și marginalizate – printr-o strategie specifică, pentru a realiza o revoluție socială ce va institui o nouă societate bazată pe socialism, autogestione, federalism, egalitate și libertate.

Susținut de o concepție etică, anarhismul pornește de la o critică socială a tuturor formelor de dominație – economică, politică, intelectual-morală – ceea ce include atât dominația de clasă, cât și pe cea de gen, rasă, etnie, naționalitate etc. Scopul său este o societate socialistă, autogestionară, federalistă, egalitară și libertară – în care nu mai există clase și nici dominație, în care proprietatea este colectivizată, în care oamenii se autoguvernează și în care o cultură coerentă constituie fundamentul solid al întregului proiect de socializare generalizată.

Realizarea acestui obiectiv presupune construirea unei forțe sociale de clasă, combative, bazată pe acest ansamblu de subiecți oprimați, capabilă să intervină în lupta de clasă prin diverse procese, inclusiv: creșterea participării militante, construirea unei baze de susținere, încurajarea luptei conștiente și a angajamentului voluntar, precum și menținerea independenței față de dușmanii de clasă și structurile lor. [OSL, „Defining Anarchism”]

Anarhismul nu a apărut din reflecții pur filosofice sau intelectuale, ci ca expresie a unei ideologii și doctrine (acțiune și gândire, practică și teorie) provenite dintr-un sector al muncitorilor și al mișcărilor populare implicate în lupta de clasă a secolului al XIX-lea. El s-a consolidat odată cu fondarea Alianței, prima organizație politică anarhistă din istorie, care a funcționat atât prin structuri secrete, cât și publice și a influențat decisiv Asociația Internațională a Muncitorilor (IWA sau „Prima Internațională”, 1864–1877).

Principalul militant al Alianței a fost Mihail Bakunin (1814–1876), ale cărui poziții pot fi înțelese ca o radicalizare suplimentară a socialismului federalist al lui Pierre-Joseph Proudhon (1809–1865). Participând la aceste mișcări și lupte populare, Bakunin și alți membri ai Alianței – precum James Guillaume (1844–1916), Adhémar Schwitzguébel (1844–1895) și Giuseppe Fanelli (1827–1877) – au contribuit decisiv la formarea anarhismului, atât teoretic, cât și practic.

De-a lungul anilor 1870 și în deceniile următoare, pozițiile anarhiste s-au răspândit pe cele cinci continente. Influența celor doi mari gânditori clasici, Mihail Bakunin și Piotr Kropotkin (1842–1921), a fost esențială în difuzarea acestor idei, la fel ca experiențele sindicalismului revoluționar, care au inspirat crearea, consolidarea și radicalizarea sindicatelor și mișcărilor sociale.

Participarea relevantă a anarhiștilor la mișcările populare a avut loc în diferite țări, precum: Rusia, Ucraina, Spania, Bulgaria, Statele Unite, Portugalia, Franța, Italia, Germania, Africa de Sud, Egipt, China, Japonia, Coreea și Australia. Aceasta s-a manifestat și în aproape toate țările din America Latină: Brazilia, Argentina, Uruguay, Chile, Peru, Bolivia, Nicaragua, Mexic, Costa Rica, Ecuador, Columbia și Cuba.

Din punct de vedere istoric, anarhismul s-a menținut în timp în diverse regiuni ale lumii, în momente mai mult sau mai puțin intense, între refluxuri și avânturi, fără a dispărea vreodată. Această ideologie sau doctrină a constituit o componentă importantă a sindicatelor și mișcărilor sociale și le-a influențat semnificativ. [Corréa, Black Flag]

Totuși, nu este suficient să spunem că organizația noastră este anarhistă. De-a lungul istoriei sale îndelungate, anarhismul a coexistat cu numeroase dezbateri și divergențe interne, care au dat naștere principalelor sale curente: anarhismul de masă și anarhismul insurecțional.

În termeni generali, facem parte din curentul istoric al anarhismului de masă, a cărui strategie principală a fost sindicalismul revoluționar. Această afiliere se explică prin faptul că:

— susținem organizarea (dualismul organizațional) împotriva pozițiilor anti-organizaționale, care resping organizarea și promovează acțiunea indivizilor sau a grupurilor mici informale;

- susținem posibilismul (lupta pentru reforme în cadrul unor strategii definite ca drum spre revoluție) împotriva pozițiilor anti-posibiliste, care consideră că reformele întăresc doar societatea capitalistă;
- susținem necesitatea violenței (luptă armată, insurecții etc.) ca element complementar și conectat la mișcările de masă, spre deosebire de pozițiile care o văd ca declanșator izolat („propaganda prin faptă”).

În termeni mai specifici, din perspectiva noastră organizațională, ne situăm în cadrul dualismului organizațional – adică acea expresie istorică a anarhismului în care militanții și organizațiile au susținut necesitatea unei organizări simultane la nivel politico-anarhist (organizația politică sau partidul) și la nivel social-popular (organizația de masă). Această orientare a avut ecou în diferite părți ale lumii, inclusiv în Sudul Global, contribuind la formarea unor organizații precum Partidul Liberal Mexican (1906), Society of Anarcho-Communist Comrades (1914, China), Federația Anarho-Comunistă Bulgară (1919), Partidul Comunist Libertar (1919, Brazilia) și Federația Anarho-Comunistă Argentiniană (1935).

Printre principalele noastre referințe istorice din această tradiție se numără acele forme de organizare anarhistă omogene și programatice (în special platformismul și especificismo), spre deosebire de formele mai heterogene și flexibile (precum sintetismul anarhist).

Referințele noastre principale sunt: Mikhail Bakunin, în special reflecțiile sale asupra dualismului organizațional și activitatea din cadrul Internaționalei, și Errico Malatesta (1853–1932), cu contribuțiile sale privind organizarea anarhistă („partidul anarhist”), participarea organizată în sindicate și mișcări, precum și organizațiile pe care le-a construit.

Grupul Anarhiștilor Ruși din Exil reprezintă de asemenea o referință centrală pentru organizația noastră – în cadrul căruia Nestor Makhno (1888–1934), Piotr Arshinov (1887–1937), Ida Mett (1901–1973), Jean Walecki și Maxime Ranko au editat revista *Dielo Truda* și au publicat, în 1926, „Platforma organizațională a Uniunii Generale a Anarhiștilor”.

Suntem susținători ai platformismului, în special ai unor expresii ale sale precum Federația Anarho-Comunistă Bulgară (FAKB), activă între anii 1920 și 1940, și „Manifestul Comunismului Libertar”, scris în 1953 de Georges Fontenis în Franța. În același mod, revendicăm și especificismo latino-american din anii 1960–1970: în Uruguay, prin experiența Federației Anarhiste Uruguayene (FAU), și în Argentina, prin organizația Rezistența Libertară (RL).

Traieectoria noastră în Brazilia și alte aspecte

În Brazilia, traiectoria militanței noastre își are originile în procesul de dezvoltări politice care au avut loc după dictatura militară. În acel context, anarhismul a reușit să se reorganizeze, cu participarea unora dintre cei mai vechi militanți ai noștri, în special în anii 1980 și 1990, în mod deosebit în Rio de Janeiro, iar mai târziu în Rio Grande do Sul și São Paulo.

Pe lângă numeroși militanți din sfera populară/nivelul social (comunitar, studentesc și sindical), acești militanți au contribuit la diferite inițiative în sfera anarhistă/nivelul politic. Dintre acestea, merită menționate în mod special: în Rio de Janeiro, Cercul de Studii Libertare (CEL, 1985–1991) și succesorul său, Cercul de Studii Libertare Ideal Peres (CELIP, 1995–prezent), precum și buletinul/ziarul Libera (din 1991 până în prezent) – cea mai longevivă publicație anarhistă din istoria Braziliei.

Această linie mai veche de militanță a fost implicată direct în primele contacte stabilite cu Federația Anarhistă Uruguayană (FAU), precum și în legăturile formate între FAU și anarhismul brazilian (la mijlocul anilor 1990), în formarea Construcției Anarhiste Braziliene (1995) și în redactarea documentului „Luptă și Organizare” (1996) – proces responsabil pentru introducerea especificismului în Brazilia.

A contribuit la construirea Organizației Socialiste Libertare (1997–2000), prima organizație de nivel național de tip especificist din Brazilia, precum și a tendinței Rezistența Populară în mai multe state (din 1999 încoace); a participat la fondarea și la luptele Federației Anarhiste Gaucho (FAG, din 1995), Federației Anarhiste din Rio de Janeiro (FARJ, din 2003) și Forumului Anarhismului Organizată (FAO, din 2002).

Această militanță a dus la formarea unor organizații anarhiste în São Paulo (Luta Libertária, Organização Socialista Libertária) și Mato Grosso (Rusga Libertária); a făcut parte din dezvoltarea rețelei de sprijin FARJ – care a contribuit la articularea organizațiilor din mai multe state și la fondarea sau reînființarea unor organizații în São Paulo, Ceará, Santa Catarina și Paraná (între 2008 și 2011); a coordonat procesul de apropiere și integrare în FAO (între 2009 și 2011); a participat la FAO și la pregătirile pentru fondarea Coordonării Anarhiste Braziliene (CAB, 2012).

Între 2012 și 2022, militanții care fac acum parte din OSL au activat în diferite organizații locale ale CAB, contribuind la dezvoltarea acestora și a CAB în ansamblu.

Deși această muncă din ultimele decenii a fost rezultatul unui grup mult mai larg de militanți, nu ne ferim să spunem că am jucat un rol semnificativ în toate aceste procese. Astfel, în mod modest, suntem mândri că am contribuit, în Brazilia, atât la succesele, cât și la greșelile procesului de construire, creștere și dezvoltare continuă a anarhismului în general și a especificismului în particular.

În cadrul OSL, lucrăm pentru promovarea a patru obiective care, în opinia noastră, au fost fundamentale pentru construirea curentului anarhist especificist în Brazilia:

În primul rând, depășirea sferei culturale și investiția prioritară în munca regulată și permanentă de construire și participare în mișcările populare (sindicale, comunitare, studentești, agrare, țărănești, indigene etc.), urmărind influențarea luptelor sociale ale acestor mase din interior, cu un program clar și definit. Aceasta înseamnă intervenția în realitatea socială a Braziliei și susținerea unei poziții influente în configurarea unei mișcări de stânga care nu provine din partidele politice tradiționale (în special nu din Partidul Muncitorilor din Brazilia și afiliații săi), ci din interiorul acestor mișcări sociale, dintr-o perspectivă de bază, clasistă, combativă, bazată pe acțiune directă, independentă, autogestivă, federalism și orientare revoluționară.

În al doilea rând, formarea unei forțe politice reale, care nu doar contribuie la luptele claselor oprimite, ci este recunoscută de alte forțe politice și mișcări populare și care poate construi alianțe și atrage muncitori în luptă. Este vorba despre readucerea anarhismului la rolul său istoric de instrument activ de intervenție în luptele muncitorești, în direcția unui proiect revoluționar de putere populară capabil să transforme societatea braziliană.

În al treilea rând, ruptura cu „purismul” (care împiedică articularea principiilor și practicilor politice și acțiunea în realitatea concretă) și cu iconoclasmul (axat pe șocarea estetică a societății, nu pe transformarea ei). Chiar dacă recunoaștem problemele reale ale societății, trebuie să lucrăm concret în această realitate. Principiile trebuie să ne ghideze acțiunile, dar trebuie să știm să acționăm politic în

lumea reală. Anarhismul redus la „stil de viață” trebuie abandonat; trebuie să fim „ca peștele în apă” printre muncitori, adică muncitori între muncitori.

În al patrulea rând, abandonarea definitivă a sintetismului, în favoarea unei poziții organizaționale omogene și programatice, cu unitate teoretică, ideologică și practică, responsabilitate colectivă și disciplină. Pentru aceasta, trebuie să ne distanțăm de individualism și să ne concentrăm pe militanți cu profil orientat spre lupta colectivă. Vizăm dezvoltarea unei militanțe angajate în lupta socială și în cerințele colective, evitând adoptarea unor idei și practici apropiate de liberalism, chiar dacă se revendică anarhiste.

În același timp, am integrat în organizația noastră cinci puncte care sintetizează lecțiile învățate din aproape 30 de ani de especifism în Brazilia:

Primul, progresul și creșterea necesită o perspectivă pe termen lung, acumulare și maturitate colectivă. Dezvoltarea colectivă trebuie respectată, la fel ca și militanța care o susține.

Al doilea, unitatea nu poate fi construită fără acumulare colectivă și fără coerență teoretică și practică. Este esențială o cultură politică bazată pe respect, încredere și dezbateri constructive, dar și respingerea relativismului total și a practicilor neetice.

Al treilea, o organizație politică națională trebuie construită printr-o gândire unificată și prin dezvoltare în diferite regiuni, depășind logica grupurilor mici de afinitate și construind o unitate strategică de jos în sus.

Al patrulea, creșterea necesită condiții concrete: procese de integrare adecvate, formare politică serioasă și evitarea creșterii superficiale în număr în detrimentul dezvoltării solide.

Al cincilea, un proiect național necesită analiză critică a trecutului și planificare pentru prezent și viitor. Puterea populară nu poate fi construită fără inserție socială și fără îmbinarea teoriei cu practica. Practica fără teorie este oarbă, iar teoria fără practică este sterilă.

Principiile noastre: pe scurt

OSL se bazează pe un set de principii – concepte nenegociabile care ne ghidează permanent practica politică – ca expresii ale concepțiilor noastre filosofice, teoretice, strategice, programatice și organizaționale.

Aceste principii și concepții sunt prezentate mai în detaliu într-un document intitulat „Principiile și Strategia Noastră Generală: concepții filosofice, teoretice, strategice, programatice și organizaționale”. Oricine dorește să afle mai multe despre pozițiile noastre poate consulta acest document.

Our principles and general strategy

**Materialismul/realismul libertar și
teoria socială libertară**

În ceea ce privește abordarea noastră teoretico-metodologică de analiză a realității sociale, am adoptat ceea ce numim materialism sau realism libertar și teoria socială libertară, inspirate în principal din anarhismul clasic. Această abordare diferă de cele marxiste, postmoderne, (neo)pozitiviste și, evident, liberale; nu este sinonimă cu determinismul economic și nici nu recomandă un pragmatism de tip realpolitik care ar presupune abandonarea principiilor și identității noastre politice.

Pe scurt, materialismul/realismul libertar este o metodă de analiză care este simultan naturalistă, realistă, experimentală, cuprinzătoare și critică. Teoria socială libertară reprezintă aplicarea concretă a acestui materialism pentru analiza societății. Ea constituie un ansamblu articulat de instrumente conceptuale „științifice” pentru înțelegerea realității. Este legată de ideologie sau doctrină anarhistă și are un accent structural/sistemic, susținând analiza forțelor existente (conflictele sociale), a relațiilor de putere/dominație și a contextelor specifice în care acestea apar.

Această abordare reconciliază teoria și istoria, structura socială și acțiunea umană, reproducerea socială și transformarea. Ea propune, ca necesară, distincția dintre fapte și idei, dintre elemente concrete și abstracte, analizând structura, conjunctura, acțiunile și discursurile, în funcție de profunzimea și influența lor asupra realității sociale.

Conceptul de sistem capitalist-etatist

Prin această abordare, societatea contemporană poate fi înțeleasă ca un sistem capitalist-etatist, un mod istoric de putere/dominație care poate fi împărțit analitic în trei domenii inseparabile și interdependente: economic, politic și intelectual-moral (cultural).

Logica sa structurală se bazează pe acumularea permanentă de capital economic, politic și intelectual-moral; formarea sa socială este produsul luptei de clasă (luând în considerare că clasele sociale nu sunt limitate la sfera economică și la relațiile de exploatare), precum și al transformărilor conjuncturale și structurale. Capitalismul-etatist distruge mediul și resursele naturale; în plus, el încorporează și modifică alte trei forme de dominație structurală: colonialismul/imperialismul, rasismul și patriarhatul, esențiale pentru reproducerea sa.

Transformarea revoluționară și socialismul libertar

Susținem o practică politică orientată spre o revoluție socială care să abolească societatea de clasă și proprietatea (atât privată, cât și națională/de stat) asupra mijloacelor de producție economică, de decizie politică și de producere a valorilor intelectuale și morale, precum și imperialismul, rasismul și patriarhatul.

După o perioadă de tranziție – fără capitalism și fără stat și instituțiile sale de legitimare – susținem instaurarea socialismului sau comunismului libertar. Obiectivul nostru final este un sistem social care nu se bazează pe dominație.

Aceasta ar fi o societate orientată ecologic, bazată pe egalitate, libertate și democrație autogestionară și federalistă. Ar fi caracterizată prin socializarea proprietății în sfera economică (producție/distribuție), politică (administrare și luare a deciziilor/control) și intelectual-morală (producerea și transmiterea cunoașterii și a valorilor). În cadrul diferitelor consilii și asociații, deciziile vor fi luate de către lucrători înșiși, proporțional cu măsura în care sunt afectați de respectivele decizii.

Un proiect de putere populară autogestionară

Sușținem construirea unei puteri populare autogestionare, fundamentul strategiei noastre generale de transformare socială. Pentru aceasta, este necesară transformarea capacității claselor oprite într-o forță socială.

Cel mai eficient mod de a face acest lucru este organizarea și implicarea proletariatului, a țărănimii și a altor clase oprite în mișcări populare (sindicate și mișcări sociale), precum și oferirea unei orientări strategice și programatice acestor mișcări.

În procesul de creare, consolidare și participare la aceste mișcări, trebuie să susținem anumite caracteristici și metode de luptă: amploarea și capacitatea de mobilizare a mișcărilor; o bază clasistă și combativă; un program de independență de clasă și acțiune directă; metode organizaționale și decizionale bazate pe autogestiune și federalism; dezvoltarea unei perspective transformatoare și revoluționare prin lupte pentru revendicări imediate; unificarea claselor oprite și articularea luptei de clasă cu problemele de mediu, naționalitate, rasă-etnie și gen-sexualitate.

Rolul organizației anarhiste

În cadrul acestei strategii generale, rolul organizației politice sau al „partidului” anarhist este central, deoarece influențează masele muncitoare (clasele oprimate). Acest lucru se realizează prin mobilizarea, organizarea și implicarea lucrătorilor în mișcările populare, sporindu-le capacitatea de a deveni o forță socială.

Organizația anarhistă urmărește să crească forța socială a anarhiștilor și să influențeze sindicatele și mișcările sociale; în acest proces, ea trebuie să facă față diferitelor tendințe, precum și adversarilor și dușmanilor. Ea promovează necesitatea revoluției sociale și a socialismului libertar, urmărind ca mișcările și masele să devină principalii protagoniști ai acestui proces.

Nu susține metode avangardiste, deoarece relația dintre anarhiști/organizație și mișcări/mase trebuie să fie complementară, interdependentă și bazată pe autogestione (anti-autoritare și non-ierarhice). De asemenea, respinge atât „grassrootsismul” (idealizarea spontană a bazei), cât și pozițiile oportuniste de tip „tailism”, care urmează orice este popular, indiferent de conținutul său.

Conceptul de organizare anarhistă

Promovăm un anumit concept de organizare anarhistă: dualismul organizațional – adică anarhiștii ar trebui, în același timp, să se organizeze ca muncitori în mișcările populare și ca anarhiști în organizația politică specifică. Aceasta înseamnă utilizarea distincției dintre nivelul social (al maselor populare) și nivelul politic (al cadrelor, al anarhiștilor), precum și a relației dintre acestea descrise mai sus. La nivel social, propunerea noastră este apropiată de formele istorice ale sindicalismului revoluționar; la nivel politic, are referințe în istoria organizațiilor omogene și programatice: platformismul și especifismo.

Suntem o organizație anarhistă formată din cadre (minoritate activă), care exprimă, articulează, organizează și coordonează poziții ideologice și doctrinare (anarhiste) pentru părți ale claselor oprimate. Aceasta funcționează pe baza a patru principii organizaționale:

1. Autogestiune / Federalism: control de la bază, cu decizii de jos în sus; delegații rotative și revocabile; cercuri concentrice de organizare, folosind consensul/votul;
2. Unitate teoretică și ideologică: o linie politică clară și unificată, susținută și promovată de toți militanții;
3. Unitate strategică și tactică: o linie programatică clară și unificată (strategie și tactici), susținută și promovată de toți militanții;
4. Responsabilitate colectivă: fiecare militant este responsabil față de organizație, iar organizația este responsabilă pentru fiecare militant.

Militantismul nostru

Am încurajat un anumit tip de militantism, atât pentru cei care fac parte din organizație, cât și pentru cei care intenționează să se alăture. Ca militanți (care, înainte de toate, sunt muncitori ca oricare alții și nu trebuie să se dedice studiului anarhismului sau să fie intelectuali), aceștia sunt pregătiți și interesați de anarhismul organizat și sunt dispuși să participe zilnic la activitatea militantă anarhistă, atât în munca internă a organizației, cât și în activitatea socială din mișcările populare. În general, colaborăm cu persoane deja implicate în sindicate, mișcări sociale și alte tipuri de lupte, dar și cu persoane interesate să înceapă acest tip de activitate.

Militantismul nostru este în concordanță cu principiile și conceptele organizației, dezvoltând un anumit stil și metodă de muncă colectivă. Acest lucru presupune adoptarea unor poziții și renunțarea la altele. Printre acestea se numără:

- încurajarea dezvoltării organice, unității și autodisciplinii;
- concentrarea pe munca constructivă (asupra realității, nu doar pe critică sau discuții autoreflexive);
- munca colectivă;
- participarea rațională la dezbateri;
- dezvoltarea capacității de critică (respectuoasă și constructivă), autocritică și învățare continuă;
- menținerea unor relații etice, bazate pe încredere și respect;
- promovarea unor relații solide între militanți și în spațiile de intervenție socială.

Pozițiile de respins includ:

- informalitatea, autonomismul, individualismul și lipsa de responsabilitate;
- dezbaterile bazate pe subiectivism și critica lipsită de respect sau distructivă;
- dezacordurile moraliste;
- cultivarea unui climat permanent de conflict și lupte interne;
- aroganța, elitismul și sentimentul de superioritate auto-proclamată;
- tolerarea comportamentului neetic;
- „linșajele” și alte forme de judecată care depășesc criteriile noastre libertare;
- supravegherea permanentă a vieții private a militanților.

etică, angajament, libertate!
Luptă, creează, putere populară!
Pentru dezvoltarea anarhismului organizat în Brazilia!

Organizația Socialistă Libertară (OSL)
Iulie 2023

Biblioteca Anarhistă

Organização Socialista Libertária (OSL)
Manifestul fondator
Organização Socialista Libertária (OSL)
iulie 2023

<https://www.anarchistfederation.net/organizacao-socialista-libertaria-founding-manifesto>

ro.theanarchistlibrary.org